

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Martiny Weissové ve věci

žalobce

ADMIRAL GLOBAL BETTING a.s., IČ: 26232375
se sídlem Komořany, č. p. 146, 683 01 Komořany

proti
žalovanému

Ministerstvo financí České republiky
se sídlem Letenská 525/15, Praha 1

za účasti osoby zúčastněné
na řízení

Hlavní město Praha
se sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110

o žalobě proti rozhodnutí ministra financí ze dne 28. 1. 2015, č.j. MF-33491/2014/34/2901-RK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce podal k Městskému soudu v Praze žalobu proti rozhodnutí uvedenému v záhlaví tohoto rozsudku, jímž ministr financí (dále jen „ministr“) zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí Ministerstva financí (dále jen „ministerstvo“ nebo „žalovaný“) ze dne 11. 3. 2014, č.j. MF-60264/2014/34-4, kterým bylo zrušeno rozhodnutí ministerstva ze dne 31. 12. 2007, č.j. 34/26452/2007, týkající se žalobcova povolení k provozování loterie nebo jiné podobné hry podle § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o loteriích“) na adrese Aviatická 1092/8, Praha 6 - Ruzyně (dále jen „loterijní povolení“).

II.

Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a replika žalobce

1. V prvním žalobním bodě žalobce namítal překážku *res indicata* a *litispence*, neboť žalovaný úkonem ze dne 4. 6. 2012, č.j. MF-48799/2012/34 zahájil správní řízení ve věci změny rozhodnutí ze dne 31. 12. 2007, č.j. 34/26452/2007, jehož výsledkem má být změna citovaného rozhodnutí. Okamžikem doručení Oznámení ze dne 4. 6. 2012, č.j. MF-48799/2012/34 žalobci nastala překážka litispence (zahájeného řízení) a toto řízení mělo být zastaveno. Navíc je třeba vzít v úvahu zásadu *ne bis in idem*, která se vztahuje i na správní řízení, přičemž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2011, č.j. 5 Afs 4/2010. Poukazuje na to, že správní řízení, resp. výsledek správního řízení o rozhodnutí ze dne 31. 12. 2007, č.j. 34/26452/2007 zatím nenabývalo právní moci. Konstatoval, že pokud ministerstvo v prosinci 2007, resp. v listopadu 2009 povolilo provozovat na uvedené adrese loterie a jiné podobné hry, postupovalo zcela v souladu s právními předpisy, zejména však v souladu s tehdy ustálenou správní praxí.
2. Ve druhém žalobním bodě podané žaloby namítal, že žalobou napadené rozhodnutí představuje pravou retroaktivitu § 43 a § 50 zákona o loteriích, která je nepřípustná, jelikož je v rozporu s požadavkem legitimního očekávání a právní jistoty. Žalobce okolností dle § 43 zákona o loteriích rozuměl skutečnost, která byla v době správního řízení o žádosti o loterijní povolení objektivně známa a současně v tomto řízení opomenuta. Za takovou skutečnost nepovažoval přijetí obecně závazné vyhlášky hl. m. Prahy č. 10/2013, kterou se stanoví místa a čas, na kterých lze provozovat loterie a jiné podobné hry, a kterou se stanoví opatření k omezení jejich propagace (dále jen „loterijní vyhláška“), která byla vydána až poté, co loterijní povolení nabyla právní moci. Dodal, že nebyla splněna ani podmínka obsažená v závěru § 43 odst. 1 zákona o loteriích, jelikož údaje, které sloužily správnímu orgánu jako podklad pro vydání loterijních povolení, nebyly klamné.
3. Dále žalobce ve třetím žalobním bodu namítal, že loterijní vyhláška byla přijata na základě § 50 odst. 4 zákona o loteriích ve znění zákona č. 300/2011 Sb., přičemž při přijímání zákona č. 300/2011 Sb. nebyl dodržen notifikační proces dle směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 98/34/ES (dále jen „směrnice č. 98/34/ES“). Žalobce považoval zákon č. 300/2011 Sb. za normu technického charakteru. Jmenovaný předpis byl notifikován dne 14. 7. 2011, období pozastavení prací bylo následně prodlouženo až do 14. 11. 2011. V průběhu tohoto období však byl předpis schválen Poslaneckou sněmovnou a vyhlášen ve Sbírce zákonů, čímž došlo k porušení § 2 odst. 1 písm. a) a c), § 3, § 4 nařízení vlády č. 339/2002 Sb. a čl. 8 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 směrnice č. 98/34/ES, jelikož nové změny nebyly předloženy Evropské komisi znovu k vyjádření. Žalobce byl toho názoru, že vady v procesu přijímání zákona č. 300/2011 Sb. způsobují nepoužitelnost a právní nevynutitelnost předpisu vůči jeho adresátům. Navrhl přerušování řízení a položení předběžné otázky SDEU.

4. Závěrem žalobce namítal, že loterijní vyhláška je diskriminační, jelikož zakazuje loterie a jiné podobné hry pouze na části území hlavního města Prahy a jelikož mimo loterie uvedené pod § 2 písm. e), g), i), j), l), m) a n) zákona o loteriích zakazuje i loterie dle § 50 odst. 3 zákona o loteriích. Loterijní vyhláška není vymahatelná vůči všem, a je proto diskriminační také z toho důvodu, že na území hlavního města Prahy jsou legálně provozovány loterie a jiné podobné hry prostřednictvím sítě internet, na které loterijní vyhláška nedopadá. Žalobce navrhl soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí ministra i rozhodnutí ministerstva v celém rozsahu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
5. Žalovaný ve vyjádření ze dne 30. 4. 2015 zopakoval průběh řízení před ministerstvem a ministrem. K námitkám žalobce uvedl, že nesporné je rozhodnutí o povolení herních zařízení byla vydána v souladu s tehdy platnou právní úpravou, ke zrušení došlo pro následný rozpor s obecně závaznou vyhláškou.
6. K namítané překážce *res iudicata a litispendence* žalovaný uvedl, že ministerstvo zahájilo v první vlně řízení v návaznosti na usnesení Vlády ČR č. 347 ze dne 16. 5. 2012. Po vydání nálezu ze dne 2. 4. 2013, sp. z. Pl. ÚS 6/13, na jehož základě došlo ke zrušení ochranné lhůty, po jejíž dobu nebylo možné ochrannou lhůtu aplikovat, následovala nová vlna zahajování správních řízení. V tomto konkrétním případě však nedošlo k situaci, že by byla zahájena dvě správní řízení dle § 43 odst. 1 zákona o loteriích. Pokud se jedná o řízení vedené pod č.j. MF-48799/2012/34, to bylo zahájeno s ohledem na čl. II. bod 1 přechodných ustanovení zákona č. 300/2011 Sb., a to z důvodu změny povolení č.j. 34/26452/2007, které je podkladem pro vydání dalších povolení k jednotlivým koncovým terminálům. Řízení tedy byla zahájena z jiných důvodů a měla spočívat například ve změně označení loterie a jiné podobné hry.
7. Ke druhému žalobnímu bodu uvedl, že nelze hovořit o legitimním očekávání provozovatelů, neboť dle § 43 odst. 1 zákona o loteriích mohou být kdykoliv, nastanou-li v průběhu platnosti povolení okolnosti vylučující provoz těchto zařízení, tohoto povolení zbavení (viz rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10 – dále jen Nález Chrastava). Pravomoc obcí regulovat loterie a jiné podobné hry byla zakotvena po celou dobu v § 50 odst. 4 zákona o loteriích (viz rozsudek NSS ze dne 14. 11. 2012, sp. zn. 1 As 123/2012 a vyložení zásady incidentní retrospektivy).
8. K porušení notifikační povinnosti se žalovaný ohradil s tím, že tato byla splněna. Zákon č. 300/2011 Sb. byl podroben notifikační proceduře podle směrnice EP a Rady 98/34/ES, a nebyly proti němu, tedy ani proti změně v § 50 odst. 4 zákona o loteriích, uplatněny žádné připomínky. Lze přisvědčit, že následně došlo ke změně předloženého návrhu, kdy v rámci pozměňovacích návrhů došlo k jeho výraznému rozšíření, nicméně ve vztahu k regulačním oprávněním obcí k žádnému rozšíření nedošlo. V rámci tzv. renotifikace došlo k uplatnění připomínek, nikoliv však ve vztahu k § 50 odst. 4 zákona o loteriích, ale vztahovaly se k podmínce sídla provozovatele v České republice a ověřování totožnosti a věku v tzv. kamenných provozovnách. Byť žalovaný nepopírá, že zákon o loteriích jako takový je technický předpis a notifikační povinnosti podléhá, část týkající se k § 50 odst. 4 zákona o loteriích nemá technickou povahu, když zákon o loteriích v sobě zahrnuje jak hmotněprávní, tak procesněprávní ustanovení. V rámci zákona je tak nutné rozlišovat ustanovení, která spadají pod rozsah směrnice (viz názor generálního advokáta v případě řešení před SDEU pod č. C-443/98 – Unilever). I v případě nedodržení předepsané procedury budou použitelná ta ustanovení, která nejsou technickou regulací ve smyslu směrnice. Nad rámec žalovaný uvedl, že ke zrušení předmětného povolení by došlo i v případě, že by nebyl zákon č. 300/2011 Sb. přijat, neboť s ohledem na nález ÚS Chrastava byla dána pravomoc obcí regulovat na svém území loterie a jiné podobné hry po celou dobu zakotvení § 50 odst. 4 loterijního zákona. Žalovaný nesouhlasí s návrhem na přerušování řízení a položení předběžné otázky SDEU.

9. Ke čtvrtému žalobnímu bodu týkající se nezákonnosti a diskriminační povahy žalovaný uvedl, že dozor nad obecně závaznými vyhláškami spadá do působnosti Ministerstva vnitra a že se řídí platnými a účinnými právními předpisy. Žalobcem vznesené argumenty považuje za irelevantní. Připomněl, že pravomoc obcí regulovat obecně závaznou vyhláškou umístění interaktivních Videoloterních terminálů (dále jen „IVT“) a obdobných technických zařízení aproboval Ústavní soud nálezem ze dne 1. 6. 2011.
10. Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu zamítl.
11. Podáním ze dne 28. 7. 2015, nazvaným „*Žaloba – doplnění*“, žalobce uvedl argumentaci týkající se nerespektování zásady právní jistoty a legitimního očekávání a odkázal na rozsudek SDEU ze dne 11. 6. 2015 ve věci C-98/14, *Berlington Hungary Tanácsadó és Szolgáltató* a další v. Maďarsko (dále jen „Rozsudek SDEU“). Z této i další judikatury dovozuje, že Česká republika nestanovila jakékoli přechodné období, které by poskytovalo provozovatelům hazardních her ochranu před neočekávanou, nesystematickou a netransparentní regulací ze strany obcí, což představuje omezení volného pohybu služeb ve smyslu čl. 56 Smlouvy o fungování Evropské unie a vlastnického práva dle čl. 17 Listiny základních práv Evropské unie. V souvislosti s posuzováním pravomocí obcí přijímat obecně závazné vyhlášky je naprosto zásadní, aby Městský soud v Praze posoudil ve světle výše uvedených kritérií vymezených SDEU také konkrétní obecně závaznou vyhlášku, na jejímž základě přistoupilo Ministerstvo financí ke zrušení povolení k provozování loterií a jiných podobných her. V tomto směru je tak Městský soud povinen posoudit zda takováto obecně závazná vyhláška sleduje skutečné cíle spojené s ochranou spotřebitelů před hráčskou závislostí resp. jiné cíle veřejného zájmu, zda takovéto cíle sleduje koherentním a soudržným způsobem a zda splňuje požadavky plynoucí z obecných zásad unijního práva, zejména ze zásad právní jistoty a ochrany legitimního očekávání, jakož z práva na vlastnictví (viz bod 92 rozsudku SDEU C-98/14). V případě, že by Městský soud v Praze došel k závěru, že ustanovení § 43 odst. 1 zákona o loteriích či OZV, na jejímž základě bylo přistoupeno ke zrušení povolení k provozování loterií a jiných podobných her nesplňují výše uvedená kritéria vyplývající z unijního práva, je nutné upozornit, že dle judikatury SDEU je vnitrostátní soud povinen odmítnout aplikaci jakéhokoliv ustanovení národního práva, které je v rozporu s právem unijním a zajistit tak plnou účinnost unijního práva na území členských států Evropské unie (viz např. rozsudek SDEU ve věci *Simmenthal*, C-106/77 nebo rozhodnutí SDEU ve spojených věcech C-10/97 až C-22/97 bod 21). V této souvislosti a především s ohledem na dřívější nálezy Ústavního soudu v oblasti regulace loterií a jiných podobných her je nutné upozornit, že vnitrostátní soud má povinnost použít unijní právo „*a nepoužít odporující vnitrostátní ustanovení nezávisle na nálezu vnitrostátního ústavního soudu*“ (viz rozsudek SDEU ve věci C-314/08, bod 85).
12. Žalovaný se k doplnění žaloby vyjádřil dne 26. 10. 2017 tak, že žalobcem uvedený rozsudek SDEU je rozdílný od nyní projednávané věci. Maďarská právní úprava, která byla předmětem přezkumu ze strany SDEU, je odlišná české, a to zejména tím, že nedochází k rušení loterií a jiných podobných her okamžitě, ze zákona, ale v řízení podle správního řádu, včetně možných opravných prostředků. Dále se zabýval možností dovolávat se ochrany legitimního očekávání aplikací vnitrostátního práva, které je v rozporu s právem unijním, přičemž se odkázal zejména na rozsudek SDEU C-201/08 *Platonol*. Akcentoval zejména fakt, že žalobce si musel být vědom existence § 43 zákona o loteriích a právní úprava tak byla předem známá a předvídatelná.
13. Na ústním jednání právní zástupce žalobce odkázal na písemné vyhotovení žaloby.
14. Žalovaný na ústním jednání setrval na svém stanovisku a odkázal na vyjádření k žalobě.
15. Soud na ústním jednání konstatoval vyjádření Hlavního města Prahy ze dne 9. 12. 2019, ve kterém byly podrobně popsány důvody, které vedly k přijetí loterijní vyhlášky.

III.

Obsah správního spisu

16. Ministerstvo vydalo dne 20. 5. 2013, pod č.j. MF-60249/2013/34, oznámení o zahájení řízení, kterým zahájilo řízení podle § 43 odst. 1 zákona o loteriích ve věci provozování loterie a jiné podobné hry na území hlavního města Prahy ve věci loterijních povolení. Z odůvodnění oznámení o zahájení řízení vyplývá, že důvodem jeho zahájení je závěr ministerstva, že technická zařízení užívaná na základě loterijních povolení jsou provozována v rozporu s OZV, přičemž ministerstvo přihlédlo k tomu, že Ústavní soud nálezem sp. zn. Pl. ÚS 6/13 zrušil přechodné ustanovení. Ministerstvo dle § 46 odst. 3 správního řádu spojilo oznámení o zahájení řízení s dalším úkonem, a to s výzvou žalobci dle § 36 odst. 1 a 3 správního řádu k učinění návrhu důkazů, vyjádření ve věci nebo jiných návrhů či úkonů, jakož i ke všem podkladům rozhodnutí ve lhůtě do 21 dnů od doručení oznámení, a dále s výzvou hlavnímu městu Praze, jakožto dotčeného orgánu dle § 136 odst. 3 správního řádu, k poskytnutí všech informací důležitých pro řízení ve stejné lhůtě. Oznámení bylo žalobci doručeno dne 23. 5. 2013.
17. Žalobce podáním datovaným dnem 27. 5. 2013 požádal o přerušování správního řízení. Hlavní město Praha podáním ze dne 11. 6. 2013 rovněž žádalo o prodloužení lhůty k vyjádření. Dne 1. 7. 2013 žalobce požádal o prodloužení lhůty k učinění návrhů důkazů, vyjádření se ve věci nebo jiných návrhů či úkonů a současně žádal přerušování řízení. Podáním ze dne 4. 7. 2013 o prodloužení lhůty požádalo rovněž hlavní město Praha. Správní orgán I. stupně výše uvedeným žádostem usnesením vyhověl a stanovil lhůtu 60 dnů od doručení usnesení.
18. Hlavní město Praha předložilo k výzvě ministerstva sdělení ze dne 13. 9. 2013, doručené 16. 9. 2013, ve kterém uvedlo, že Rada hlavního města Prahy odsouhlasila návrh na vydání OZV, která nahradí stávající OZV č. 18/2011, kterou se stanoví místa a čas, na kterých lze provozovat loterie a jiné podobné hry. Následně dne 23. 9. 2013 bylo ministerstvu doručeno podání, které informuje, že dne 19. 9. 2013 schválilo zastupitelstvo města Prahy novou OZV č. 10/2013 Sb. a současně, že adresa provozovny Aviatická 1092/8, 161 00 Praha 6 - Ruzyně se nevyskytuje mezi adresami, na kterých je možno loterii a jiné podobné hry provozovat.
19. Žalobce k výzvě ministerstva předložil vyjádření ze dne 9. 1. 2014, ve kterém předně namítal, že zahájení řízení dle § 43 odst. 1 zákona o loteriích způsobuje pravou retroaktivitu, která je nepřijatelná, neboť je v rozporu s požadavkem legitimního očekávání a právní jistoty. Dále uvedl, že v současné době probíhá řízení ve věci zkrácení platnosti povolení a nelze vést dvě řízení ve stejné věci najednou. Současně sdělil, že chce být seznámen se všemi podklady pro vydání rozhodnutí, a požádal o vydání nové výzvy umožňující vyjádřit se k podkladům pro případ, že bude spis doplněn.
20. Dne 11. 3. 2014 vydalo ministerstvo rozhodnutí, kterým zrušilo loterijní povolení žalobce. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že zastupitelstvo hlavního města Prahy schválilo dne 19. 9. 2013 OZV č. 10/2013, která nabyla účinnosti 4. 10. 2013. Touto OZV bylo provozování loterií a jiných podobných her dle ustanovení § 2 písm. e), g), i), j), l), m), a n) a dle ust. § 50 odst. 3 loterijního zákona, povoleno pouze na místech uvedených v příloze této vyhlášky. Adresy Macharovo náměstí 4/418, Praha 6 a Aviatická 1092/8, Praha 6 se nevyskytují mezi adresami, kde je možno loterii a jiné podobné hry provozovat. Ke zrušení povolení došlo z důvodu rozporu s OZV, čímž dochází rovněž k uplatnění práva obcí na samosprávu. U žalobce nelze hovořit o existenci legitimního očekávání, neboť si musel být vědom existence § 43 odst. 1 zákona o loteriích a tedy i skutečnosti, že nastanou-li kdykoliv v průběhu platnosti povolení okolnosti vylučující provoz těchto zařízení, bude tohoto povolení zbaven, což bylo konstatováno v Nálezu Chrastava: „*provozovatelé těchto zařízení si musí být vědomi existence ustanovení § 43 loterijního zákona, a tedy skutečnosti, že mohou být v podstatě kdykoliv, nastanou-li v průběhu platnosti povolení okolnosti vylučující provoz těchto zařízení, tohoto povolení zbaveni*“. K tvrzené retroaktivitě § 43 odst. 1 zákona o loteriích ministerstvo uvedlo, že mu nepřísluší posuzovat případný rozpor ustanovení zákona

s ústavním pořádkem České republiky. Zákon o loteriích je právní předpis platný a účinný, dle kterého je ministerstvo povinno postupovat. K námitce překážky litispendence žalovaný uvedl, že předmětem správního řízení zahájeného na základě oznámení ze dne 4. 6. 2012, č.j. MF-48799/2012/34 je úprava doby platnosti povolení a jedná se tak o řízení, která nejsou zahájena ze stejného důvodu, řízení nejsou tedy totožná a není dána překážka litispendence.

21. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce rozklad ze dne 27. 3. 2014. V rozkladu žalobce argumentoval obdobně jako v podané žalobě, když namítal překážku res iudicata, litispendence a upozornil, že je třeba vzít v úvahu existenci zásady ne bis in idem. K čemuž odkázal na judikaturu NSS.
22. O rozkladu žalobce rozhodl ministr dne 28. 1. 2015 žalobou napadeným rozhodnutím tak, že jej zamítl a rozhodnutí ministerstva potvrdil. V odůvodnění ministr zopakoval průběh řízení před žalovaným, vyjádřil se k aplikaci OZV č. 10/2013 na povolení, a to ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, a proto neshledal protiústavní postup a porušení loterního zákona. K namítaným překážkám res iudicata, litispendence a porušení ne bis in idem uvedl, že tato není přílehavá, když se jedná o řízení zahájená z odlišných důvodů. K namítané nepřezkoumatelnosti uvedl, že jeho citace jsou zcela vytrženy z kontextu a rozhodnutí správního orgánu I. stupně považuje za zcela dostatečné.

IV.

Posouzení žaloby

23. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“)].
24. Žaloba není důvodná.
25. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
26. Podle § 48 odst. 1 správního řádu zahájení řízení u některého správního orgánu brání tomu, aby o téže věci z téhož důvodu bylo zahájeno řízení u jiného správního orgánu.
27. Podle § 48 odst. 2 správního řádu lze přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost z téhož důvodu téže osobě pouze jednou.
28. Podle § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
29. Podle čl. 1 obecně závazné vyhlášky hlavního města Prahy č. 10/2013, kterou se stanoví místa a čas, na kterých lze provozovat loterie a jiné podobné hry, a kterou se stanoví opatření k omezení jejich propagace, loterie a jiné podobné hry, jak jsou definovány v § 2 písm. e), g), i), j), l), m), a n), a dále v § 50 odst. 3 zákona o loteriích, mohou být provozovány pouze na místech uvedených v příloze této vyhlášky.
30. Před samotným rozbořem jednotlivých žalobních bodů soud uvádí, že nedospěl k závěru, že by nyní projednávaná věc byla v rozporu s unijním právem, jak uvádí žalobce v doplnění žaloby. V tomto směru soud odkazuje např. na odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2015, č.j. 6 As 285/2014-32, dostupný na www.nssoud.cz, kdy rovněž tato (souzená) věc neobsahuje žádnou konkrétní skutečnost, na jejímž základě by se dalo domnívat, že v případě je uplatňováno právo Unie. Pro upřesnění soud cituje odstavec 41 uvedeného rozhodnutí: *„Pouze použitelnost unijního práva s sebou nese použitelnost základních práv zaručených Listinou EU (rozsudek Soudního dvora ze dne 26. září 2013 ve věci C-418/11, Texdata Software GmbH, bod 73; citovaný rozsudek*

Åklagaren proti Hansi Åkerbergu Franssonovi, bod 21). Podle Soudního dvora přitom pojem „uplatňování práva Unie“ použitý v čl. 51 Listiny EU předpokládá „existenci určitého stupně souvislosti mezi aktem práva Unie a dotčeným vnitrostátním opatřením, která jde nad rámec příbuznosti dotýčných oblastí nebo nepřímého dopadu jedné oblasti na druhou.“ (rozsudek Soudního dvora ze dne 10. července 2014 ve věci C-198/13, Julian Hernández a další, bod 34). V nyní projednávaném případě je třeba konstatovat, že vnitrostátní rozhodnutí neobsahuje žádnou konkrétní skutečnost, na jejímž základě by bylo možné se domnívat, že v případě je uplatňováno právo Unie. Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/123/ES o službách na vnitřním trhu, jejímž cílem je usnadnění výkonu svobody usazování pro poskytovatele služeb a volného pohybu služeb při zachování vysoké kvality služeb (čl. 1 odst. 1), výslovně vylučuje ze své věcné působnosti hazardní hry, které vyžadují peněžité vklady, včetně loterií, hazardních her v kasinech a sázkových her [čl. 2 odst. 2 písm. b)]. Předmětné oblasti hazardu nejsou regulovány unijním právem a dotčená ustanovení loteriího zákona nemají za cíl provádět ustanovení unijního práva. Stěžovatelka v kasační stížnosti ostatně žádnou spojitost s unijním právem ani neuvedla a pouze konstatovala, že ochrana legitimního očekávání je obecným principem, z čehož dovodila porušení čl. 16 a 17 Listiny EU. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nyní projednávaná věc nespadá do působnosti unijního práva, tudíž nejsou splněny aplikační předpoklady Listiny EU.“ I v tomto případě se soud domnívá, že prostor k aplikaci práva Unie zde z totožných důvodů není namístě.

31. K ostatním žalobním námitkám soud uvádí, že se jimi již v minulosti zabýval Nejvyšší správní soud. Pro zjednodušení tak soud odkazuje zejména na rozhodnutí NSS ze dne 24. 1. 2018, č.j. 6 As 309/2017 – 36, ve spojení s jemu předcházejícím rozhodnutím Městského soudu v Praze ze dne 16. 8. 2017, č.j. 3 Af 49/2015 – 60 (obojí dostupné na webových stránkách www.nssoud.cz), od kterých nemá nadepsaný soud důvod se odchýlit ani v nyní posuzovaném případě.
32. První žalobní bod soud považuje za nedůvodný. K namítané otázce *res indicata*, tedy překážce věci rozhodnuté, žalobce netvrdí ničeho. Argumentace žalobce se zaměřuje spíše na naplnění překážky druhé, tedy již probíhajícího správního řízení (*litispence*). Byť se dle shodných tvrzení účastníků jedná jak v řízení zahájeném na základě úkonu správního orgánu ze dne 4. 6. 2012, č.j. MF-48799/2012/34, tak v nyní projednávané věci, o povolení ze dne 31. 12. 2007, č.j. 34/26452/2007, není naplněna další z podmínek § 48 odst. 1 správního řádu, a to že se jedná o řízení zahájené o téže věci z téhož důvodu, když v prvním zmíněném řízení se, dle shodného tvrzení účastníků řízení, jedná o změnu doby trvání povolení ve smyslu § 43 odst. 5 písm. b) zákona o loteriích, kdežto v nyní projednávaném řízení se jedná o zrušení povolení dle § 43 odst. 1 zákona o loteriích. Řízení o změně loteriího povolení se odlišuje předmětem od řízení o zrušení loteriího povolení, a proto vzájemně nezakládají výše popsané překážky. Soud proto neshledal námitku důvodnou. K možnosti aplikace zásady *ne bis in idem* soud uvádí, že se jedná o zásadu, jež se uplatňuje ve správním trestání, o což se v daném případě zcela zjevně nejedná, když žalobci bylo napadeným rozhodnutím odejmuto veřejnoprávní povolení. Závěrem soud uvádí, že není sporu, že povolení byla vydána v souladu s příslušnými předpisy, jak uvedl žalobce. K odejmutí došlo v důsledku vydání OZV, která podmínky změnila, když zakázala plošně na celém území obce provoz výherních zařízení.
33. Při vypořádání námitek ve druhém žalobním bodu soud nejprve odkazuje na právní větu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2015, č.j. 6 As 285/2014-32: „Povolení k provozování loterie nebo jiné podobné hry vydané podle § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, lze zrušit, nastanou-li nebo vyjdou-li dodatečně najevo okolnosti, pro které by nebylo možné loterii nebo jinou podobnou hru povolit (§ 43 odst. 1 zákona o loteriích a jiných podobných hrách), přičemž může jít nejen o okolnosti skutkové povahy, ale též o okolnosti rázu právního. Takovou okolností může být vydání obecně závazné vyhlášky, která v místě, kde byl povolen provoz interaktivního videoloteriího terminálu, provozování loterií a jiných podobných her zakazuje [§ 50 odst. 4 zákona o loteriích a jiných podobných hrách, resp. obecně § 10 písm. a) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení)].“.
34. Z uvedeného je zřejmé, že důvodem pro postup dle § 43 odst. 1 zákona o loteriích může být vydání obecně závazné vyhlášky, která omezuje či zakazuje provoz loterií a jiných podobných her. Řízení dle § 43 odst. 1 zákona o loteriích je řízením *sui generis*, které je zahájeno vždy, pokud

Shodu s prvopisem potvrzuje Sylvie Kosková

„nastanou nebo dodatečně vyjdou najevo okolnosti, pro které by nebylo možné loterii nebo jinou podobnou hru povolit“. Vydání obecně závazné vyhlášky omezující nebo zakazující provozování hazardních her na území obce je právě takovou dodatečně nastalou okolností, pro kterou je třeba původně vydané povolení zrušit. Soud proto nesouhlasí se žalobcem, že vydání loterijní vyhlášky v dané věci nebylo důvodem pro postup dle § 43 odst. 1 zákona o loteriích. Naopak pokud hlavní město Praha loterijní vyhláškou zakázalo na svém území provozovat loterie a jiné podobné hry povolené dle § 50 odst. 3 zákona o loteriích nebo jejich provozování omezilo, nelze v postupu správních orgánů, které přistoupily ke zrušení předmětného loterijního povolení dle § 43 odst. 1 zákona o loteriích, spatřovat jakékoli pochybení.

35. Soud nesouhlasí ani s námitkou, že v dané věci byl porušen zákaz nepřipustné retroaktivity, a tím principy právní jistoty a legitimního očekávání žalobce. Soud opětovně odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2015, č.j. 6 As 285/2014-32, ve kterém se Nejvyšší správní soud v bodech [36] a [37] velice podrobně zabýval případnou retroaktivitou obecně závazných vyhlášek ve vztahu k povolením vydaným dle zákona o loteriích. Zdejší soud shrnuje, že loterijní vyhláška nemá účinky pravé retroaktivity, jelikož nikterak neovlivňuje vydaná loterijní povolení do minulosti, přičemž nepravá retroaktivita, tj. v dané věci ovlivnění dříve vydaných loterijních povolení, je v právu obecně přípustná.
36. Pro úplnost soud k obecné námitce žalobce ohledně nerespektování jeho legitimního očekávání a právní jistoty soud poukazuje na jednoznačný závěr Ústavního soudu ohledně legitimního očekávání obsaženého v bodě 42 nálezu sp. zn. Pl. ÚS 6/13, dle kterého „[...] nelze u provozovatelů interaktivních videoloterijních terminálů hovořit o existenci legitimního očekávání (jež by snad napadeným ustanovením mělo být chráněné) spočívajícího v naději, že jejich činnost nebude přinejmenším po určitou dobu regulována prostřednictvím obecně závazných vyhlášek obcí. Provozovatelé interaktivních videoloterijních terminálů - stejně jako každý jiný subjekt práva - si totiž mohli a měli být vědomi rizika, že jejich právní sféra může být dotčena v důsledku přijetí, změny či zrušení právních předpisů, a to nejen zákonů, nýbrž i podzákonných právních předpisů (včetně obecně závazných vyhlášek). To ostatně plyne i z ustálené judikatury Ústavního soudu; srov. např. náleží sp. zn. Pl. ÚS 21/96 ze dne 4. 2. 1997 [N 13/7 SbNU 87 (96); 63/1997 Sb.], v němž Ústavní soud konstatoval, že zrušení staré a přijetí nové právní úpravy je nutně spjato se zásahem do principů rovnosti a ochrany důvěry občana v právo.“. Soud na základě shora citované judikatury uzavírá, že žalobci nemohlo vzniknout jakékoli legitimní očekávání, že provozování loterií nebude regulováno, a nemohla tak být narušena ani jeho právní jistota.
37. Soud nepovažuje za důvodnou ani námitku obsaženou ve třetím žalobním bodu týkající se nedodržení notifikačního procesu u zákona č. 300/2011 Sb. Otázkou notifikace zákona č. 300/2011 Sb. se detailně zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 22. 7. 2015, č.j. 10 As 62/2015-170 a navazující judikatuře. Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí uvedl, že „[...] obecně závazná vyhláška města Litomyšl č. 1/2014 ob stojí i bez výslovného odkazu na § 50 odst. 4 loterijního zákona, dle stěžovatelky neaplikovatelného. Jak totiž konstatoval Ústavní soud v nálezu týkajícím se obecně závazné vyhlášky města Františkovy Lázně, pravomoc obcí regulovat hazard na svém území vyvěrá přímo z § 10 písm. a) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), a není tak dokonce ani vázáno na konkrétní znění zákonného zmocnění v loterijním zákoně [náleží ze dne 7. 9. 2011 sp. zn. Pl. ÚS 56/10 (N 151/62 SbNU 315; 293/2011 Sb.)]“. Obdobně i v nyní posuzovaném případě není otázka notifikace zákona č. 300/2011 Sb. relevantní, protože i v případě, kdy by nebyl tento zákon vynutitelný, by loterijní vyhláška hlavního města Prahy obstála na základě § 10 písm. a) obecního zřízení. Duplicita kompetenčních ustanovení v obecním zřízení a zákoně o loteriích nemá ve smyslu zásady, že „nadbytečné neškodí“ (*superfluum non nocet*) hlubší význam.
38. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce rozporoval loterijní vyhlášku, zejména poukazoval na její diskriminační charakter. Žalobce požadoval přezkoumání loterijní vyhlášky zdejším soudem. V této souvislosti soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2016, č.j. 1 As 297/2015-77, v němž Nejvyšší správní soud připomněl ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 9. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 56/10, povinnost soudů, aby před aplikací posuzovaly

každou obecně závaznou vyhlášku individuálně z hlediska kritérií stanovených ústavním pořádkem a zákony.

39. Zdejší soud si za účelem posouzení loterijní vyhlášky vyžádal od hlavního města Prahy vyjádření, v němž hlavní město Praha nejprve obecně uvedlo, že „[p]rovozování hazardních her je spojeno s řadou negativních jevů, které jejich provozování provázejí, např. závislost na hře, problémy hráčů v osobním i pracovním životě v důsledku nedostatku finančních prostředků, způsobeném probami na různých druzích hracích přístrojů a jiných herních zařízeních, výskyt problémových osob v hernách a dalších provozovnách s hracími přístroji i v jejich okolí, který zvyšuje riziko páčání trestné činnosti (krádeže za účelem získání finančních prostředků na hru), soustředění výskytu osob užívajících omamné látky v okolí provozoven s hracími přístroji, rušení nočního klidu a veřejného pořádku, výskyt vandalství a kriminality, proto je nezbytné provozování loterií a jiných podobných her regulovat, což vyplývá i ze závěrů volených zástupců hl. m. Prahy, kteří opakovaně deklarovali svou vůli počet míst, kde se tyto loterie a jiné podobné hry provozují, omezovat“. A vysvětlilo, že cílem regulace je „omezení dostupnosti loterií a jiných podobných her z důvodu ochrany občanů hl. m. Prahy před vznikem závislosti na hazardním hraní a omezení negativního vlivu loterií a jiných podobných her, ochrana sociálně slabých, snadno ovlivnitelných nebo duševně nevyzrálých osob před důsledky plynoucími z účasti na těchto loteriích a jiných podobných hrách a předcházení záporných jevů spojených s hraním loterií a jiných podobných her, které ve svých důsledcích mohou vést k narušování veřejného pořádku, ke zvýšení kriminality a dalších patologických jevů“.
40. Dále uvedlo historický kontext regulace loterií na území hlavního města Prahy, z něhož je zjevná snaha o jejich omezení. Na základě této snahy vznikla Komise Rady hl. m. Prahy pro oblast regulace loterií a jiných podobných her na území hl. m. Prahy, která vytvořila koncepci jednotné regulace loterií, konkrétně pravidla pro výběr míst, na kterých je možné loterie provozovat (pravidla schválená usnesením Rady hl. m. Prahy ze dne 7. 5. 2013, č. 745). Na základě těchto pravidel byla přijata obecně závazná vyhláška č. 10/2013. Zařazení konkrétních míst navrhly jednotlivé městské části hl. m. Prahy, které u nich vyhodnocovaly naplnění kritérií podle pravidel. Loterie a jiné podobné hry bylo možné provozovat pouze v hernách a kasinech, nikoli v provozovnách se zvláštním provozním režimem (např. restauracích). Umožněny byly varianty, aby na území jednotlivých městských částí hlavního města Prahy mohla být provozována pouze kasina nebo byl přijat přístup spočívající v nulové toleranci hazardu. Ohledně diskriminační povahy loterijní vyhlášky hlavní město Praha uvedlo, že účelem loterijní vyhlášky bylo pomocí stanovených pravidel snížit počet míst, kde je možné provozovat loterie, na místa, u nichž jsou rizika negativních důsledků spojených s účastí na loteriích snižena nebo lépe kontrolovatelná. Výběr míst byl přitom díky stanoveným kritériím objektivně ospravedlnitelný (provoz loterií v hernách a kasinech, nikoli v pohostinských a restauračních zařízeních).
41. Součástí doložených podkladů byla Pravidla pro výběr míst, na kterých lze provozovat loterie a jiné podobné hry, které obsahují dvě varianty regulace loterií v městské části: a) na území městské části nebudou žádná místa, na kterých by bylo možné provozovat loterie (nulová tolerance), b) na území městské části budou vybrána konkrétní místa označená názvem ulice a číslem popisným a orientačním nebo evidenčním, která splňují další kumulativní podmínky.
42. Konkrétně městská část Praha 6 již obecně závaznou vyhláškou 18/2011 s účinností od 1. 1. 2012 vypustila všechna místa na území městské části Prahy 6 ze seznamu míst, na nichž lze provozovat loterie a jiné podobné hry podle § 2 písm. e), g), i), j), l), m) a n) a podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích v tehdy platném znění. OZV 10/2013 účinná od 5. 10. 2013 pak shodně jako OZV 18/2011 úplně zakazuje provozování loterií a jiných podobných her podle § 2 písm. e), g), i), j), l), m) a n) a podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích v tehdy platném znění. Místo Aviatická 1092/8, 161 00 Praha 6 – Ruzyně, proto v souladu s čl. 1 Pravidel, nemohlo být z důvodů úplného zákazu provozování stanovených loterií a jiných podobných her na území MČ Praha 6 zařazeno do přílohy OZV 10/2013 mezi místa, na nichž podle ust. § 1 OZV 10/2013 mohou být provozovány stanovené loterie a jiné podobné hry. Přitom právo na samosprávné řešení vlastních záležitostí přiznává obcím čl. 100 odst. 1 Ústavy České republiky. Hlavní město Praha bylo zmocněno k vydání loterijní vyhlášky podle závěrů nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 9. 2011, sp.

zn. Pl. ÚS 56/10, č. 293/2011 Sb., *Františkovy Lázně*, již na základě § 10 písm. a) obecního zřízení a § 50 odst. 4 loterijního zákona toto obecné ustanovení obecního zřízení toliko konkretizuje. Uvedená ustanovení poskytují obcím široké pravomoci omezit provozování hracích přístrojů místem, časem nebo je dokonce úplně zakázat. Vzhledem k rozsahu této pravomoci soud neshledal, že by hlavní město Praha v loterijní vyhlášce překročilo své pravomoci, tedy jednalo *ultra vires*, když plošně zakázalo provozování loterií na celém území městské části Praha 6.

43. Soud shrnuje, že přezkoumal loterijní vyhlášku a dospěl k závěru, že při jejím vydávání obec nepřekročila své pravomoci svěřené jí zákonem o obcích. Obsah vyhlášky spadá pod § 10 písm. a) o obcích a neobsahuje nic, co by se vymykalo pravomoci obcí. Účel vyhlášky vyplývá již z jejího obsahu, zejména z preambule, neboť je zřejmé, že účelem přijaté loterijní vyhlášky je všeobecná ochrana sociálně zranitelných skupin před určitými patologickými jevy, které jsou spojeny s provozováním hracích přístrojů, což soud shledává skutečností všeobecně známou. Soud vzal rovněž v potaz skutečnost, že možnost obcí omezit či vyloučit hazard na jejich území byla několikrát aprobována Ústavním soudem, a proto argument proti vyhlášce, která toto právo obcí realizuje, nemůže obstát.
44. Soud se zabýval případnou diskriminační povahou loterijní vyhlášky. Právní úprava by byla diskriminační, pokud by pro různé subjekty ve stejných situacích zakládala odlišná práva a povinnosti (přímá diskriminace), nebo by na základě zdánlivě neutrálních ustanovení určité subjekty znevýhodňovala bez zdůvodnění legitimním cílem, přičemž prostředky k jeho dosažení by nebyly přiměřené a nezbytné (nepřímá diskriminace). Soud neshledal, že by posuzovaná úprava zakládala jakoukoli diskriminaci. Posuzovaná loterijní vyhláška ve spojení s přílohou zakazuje provoz hracích přístrojů na celém území městské části Prahy 6. Soud tak neshledal, že by posuzovaná úprava zakládala jakoukoli diskriminaci. Podmínky pro provoz hracích přístrojů jsou stanoveny na území uvedené městské části ve vztahu ke všem subjektům stejně. Soud shledává vhodným rovněž poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2017, č.j. 2 As 230/2017-45, v němž uvedený soud pod bodem [25] uvedl, že: „*[ze] znění dotčené obecně závazné vyhlášky plyne, že zastupitelstvo města Brna jejím přijetím využilo svou zákonnou pravomoc a rozhodlo o zákazu provozu loterií a jiných podobných her na území celých, byť vybraných, městských částí. Ty navíc představují podstatnou část celého území statutárního města Brna a jsou přinejmenším srovnatelné, rozlohou i počtem obyvatel, s většími městy v České republice, včetně některých měst krajských. Takové opatření je plně v mezích zákona a žádný subjekt neznevýhodňuje oproti subjektům jiným. Město přistoupilo k plošnému zákazu, jenž u daných městských částí dopadá bez výjimek na všechny současné i potenciální provozovatele a při výkonu své zákonné pravomoci vydat obecně závaznou vyhlášku regulující provoz loterií na jeho území dostalo povinnosti chránit princip rovnosti.*“ Uvedené lze vztáhnout i na projednávaný případ, neboť rovněž i v daném případě se konkrétní městská část rozhodla k plošnému zákazu na celém svém území a to bez vztahu ke konkrétnímu provozovateli loterií. Jestliže žalobce spatřoval diskriminační povahu loterijní vyhlášky v tom, že na území hlavního města Prahy je komukoli umožněno hrát hazardní hry prostřednictvím internetu, soud považuje tuto námitku za zcela nepřipadnou. Je obecně známou skutečností, že problémy v oblasti hazardních her činí především hra na k tomu určených přístrojích, které se zpravidla nacházejí ve volně veřejně přístupných prostorech (restaurace, bary apod.), nikoli hra po internetu. Ačkoli patologickou závislost mohou vytvářet obě formy hraní, hraní hazardní hry po internetu je organizačně náročnější než hra na zařízení v herně, protože je nutné mít příslušnou techniku (zpravidla osobní počítač nebo jiné obdobné zařízení), zajištěný přístup k internetu, bankovní účet pro pokrývání jednotlivých transakcí a být registrovaným uživatelem příslušného portálu, který hraní hazardní hry nabízí. Hraní hazardních her po internetu je tak hůře dosažitelné, jeho zpřístupnění vyžaduje vyšší míru sofistikovanosti a obvykle k němu nedochází ve veřejně přístupných prostorech. Všechny tyto faktory nevyhnutelně musejí vést k závěru, že bezprostřední ohrožení veřejného pořádku související s internetovým hazardem je značně nižší. Soud dále poukazuje na skutečnost, že účelem práva je regulovat regulovatelné. Přístup k internetu, respektive k určitému obsahu umístěnému na síti, takřkajíc

„z domova“ by žádná obec nebyla schopna reálně regulovat a nebyla by s to prosadit zákaz hraní hazardních her prostřednictvím internetu na svém území. Soud v této souvislosti odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2017, č. j. 2 As 230/2017 – 45, kde tento soud v bodech [26], [27] a [28] odmítl spojitost diskriminačního charakteru loterijní vyhlášky statutárního města Brna č. 1/2014 se skutečností, že vyhláška nereguluje sázkové hry, jichž se lze účastnit prostřednictvím internetu. Nejvyšší správní soud konstatoval, že provozování dotčených her prostřednictvím internetu vykazuje zásadní množství specifik, jimiž se odlišuje od her upravených loterijním zákonem, a proto musí být regulováno toliko na úrovni celostátní, tj. zákonem a nikoli vyhláškou. Uvedené závěry Nejvyššího správního soudu lze plně vztáhnout i na nyní posuzovanou věc, proto soud ani v případě loterijní vyhlášky hl. m. Prahy neshledal ve vztahu k absenci regulace internetu vyhláškou její diskriminační charakter.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

45. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, základními zásadami správního řízení a ustálenou judikaturou soudů, dále soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení takové intenzity, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
46. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.
47. Výrok o nákladech řízení pod bodem III. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 5 s.ř.s., neboť osoba zúčastněná na řízení by měla právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem, k tomu ale v dané věci nedošlo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 5. února 2020

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Sylvie Kosková